

Kokemusasiantuntija: Laura

Lapsena minä olin aika sellainen mitä nyt voisi sanoa poikatytyksi, että tykkäsin paljon enemmän leikkiä poikien kanssa ja sellaisia niin sanotusti poikien leikkejä että metsässä riehuu ja leikkii jotain sotaleikkejä. Muistan koulussa minulla oli jotenkin vähän vaikeaa, oli sellainen ulkopuolinen olo ja tuntui, että en oikein kuulu tyttöjen enkä poikien kanssa. Varsinkin tyttöjen kanssa niin ei jotenkin ollut sellaista yhteenkuuluvuuden tunnetta ja sitten taas jotenkin tuntui, että en oikein kuulunut sinne poikienkaan joukkoon.

Sitten murrosikä alkoi ja se oli minulle todella vaikeaa, oli todella vaikeaa kun kehoon tuli kaikenlaisia muutoksia. Tuntui todella vaikealta kun rinnat kasvoi ja se oli jotenkin muutenkin vaikeaa aikaa. Minulla oli entistä enemmän sellainen ulkopuolinen olo ja silloin minä sitten löysin meidän kaupunginkirjastosta tällaisia queer-teoriaa ja sukupuolen tutkimusta käsitteleviä kirjoja. Niistä minä löysin jonkinlaisia sanoja kuvaamaan sitä kokemustani, että sieltä löytyi juuri tällaisia ajatuksia että biologinen sukupuoli on enemmän tällainen konstruktio, rakennelma ja että on olemassa ihmisiä jotka eivät ole naisia eikä miehiä. Siellä on tällainen sana kuin transgender, että silloin ei oikeastaan puhuttu muun sukupuolisista. Se tuntui todella omalta.

Sitten kun minä olin vanhempi, ehkä suunnilleen täysi-ikäiseksi tullut niin tapasin ihmisiä, jotka olivat lähteneet transprosessiin ja se oli minulle sellainen että ei vitsit, että tuolla tavalla voi tehdä. Voi alkaa käyttämään hormonihoitoa ja voi päästä sellaiseen leikkaukseen, että rinnat leikataan pois. Minäkin sitten hakeuduin transtutkimuksiin. Minua jännitti aika paljon se transpolille meneminen, olin kuullut kaikenlaisia sellaisia aika negatiivisiakin kokemuksia, mutta minulla ne tutkimukset menivät loppujen lopuksi ihan sillä tavalla hyvin. Siinä ei ollut mitään sen ihmeellisempää. Minä sain sen diagnoosin ja lähetteen hormonipoliklinikalle ja kävin mastektomiassa ja tällaista.

Minä olin ollut aika masentunut ja ahdistunut pitkin elämäni ihan sieltä murrosiästä asti ja se helpotti jonkun aikaa sen hormonihoito aloittamisen jälkeen. Varsinkin testosteroni tuntui, että se jotenkin vaimensi minun todella voimakkaita tunteitani ja oli jotenkin vakaampi olo ja helpompi olo. Mutta sitten ei se kuitenkaan, tavallaan nämä kehooni kohdistuvat hoidot eivät kuitenkaan ratkaisseet minun mielenterveysongelmiani. Minä pääsin tällaiseen Kelan kuntouttavaan psykoterapiaan. Se oli kolmivuotinen terapia ja sen suunnilleen puolivälissä niin minulle vaan tuli sellainen tajuaminen, että minä en ole mies. Minä olin kuitenkin elänyt tässä vaiheessa jo kolme-neljä vuotta miehenä, vaihtanut juridisen sukupuoleni ja vaihtanut nimeni ja kaikki. Mutta sitten minulle vaan tuli sellainen tajuaminen, että tämä ei ole minun kohdallani totta, olen tehnyt virheen ja tämä on oikeastaan vale. Ja se oli todella vaikea tajuaminen, oli todella vaikea hyväksyä ja myöntää, että minä olen tehnyt näin ison virheen ja että minä olen ollut väärässä tällaisessa asiassa, että minä en ole oikeasti tuntenut itseäni niin hyvin kuin minä kuvittelin ja ajattelin tuntevani.

Minä otin sitten yhteyttä transpolille ja sain sitten sitä kautta lähetteet hormonipolille ja minua jännitti taas aika paljon se transpolille meneminen. Pelkäsin, että millaisen vastaanoton minä saan, mutta minä koen että minut kyllä kuultiin ja nähtiin ja kaiken kaikkiaan se oli ihan positiivinen kokemus se sinne transpolille palaaminen. Minä sain tosiaan lähetteen hormonipolille ja karvanpoistoon ja sain ne tarvittavat paperit, että pystyin vaihtamaan minun juridisen sukupuoleni takaisin naiseksi. Tämä detransitioituminen on laittanut minut ajattelemaan minun omaa henkilöhistoriaani vähän eri tavalla, että silloin kun minä hakeuduin transprosessiin niin minä näin todella monet merkit tai asiat elämässäni merkinä siitä että minä olen transsukupuolinen. Mutta sitten terapian myötä ja sellaisen itsetutkiskelun myötä minä olen nähnyt, että monet jutut, minun kehoristiriitani ja sukupuoliristiriitani, ne ovat oikeastaan johtuneet osittain ihan vain traumasta. Vähän ennen kuin minä hakeuduin sinne transpolille olin kokenut seksuaalista väkivaltaa enkä minä silloin osannut ajatella, että näillä olisi jotain yhteyttä. Varsinkin kun minulla oli ollut sitä dysforiaa jo teini-ikäisestä, murrosikäisestä saakka, jo ennen näitä tapahtumia. Se mitä minä en silloin aikanaan

ymmärtänyt oli, että trauma voi olla joskus vähän monimutkaisempaa kuin mitä meidän kulttuurissamme ymmärretään. Se ei aina ole joku yksittäinen hirveä tapahtuma, vaan se voi olla myös sellaista että lapsena ei ole tullut kuulluksi ja nähdyksi sellaisena kuin on. Lapsena ei ole vaikka ollut sellaista vakaata ympäristöä jossa kasvaa, ei ole ollut sellaista, esimerkiksi omat vanhemmat eivät ole osanneet käsitellä omia tunteitaan ja sitä kautta eivät ole osanneet välittää sitä omalle lapselleen. Ja näin jälkikäteen katsottuna minä olen ymmärtänyt, että minun kohdallani myös tällaiset syyt ovat vaikuttaneet siihen että minun on ollut vaikea kasvaa naiseksi.

Minä olen miettinyt, että mitä minä haluaisin sanoa sille itselleni joka silloin kahdeksan vuotta sitten lähti transprosessiin. Ja minä haluaisin sanoa, että anna itsellesi aikaa. Se oman identiteetin muodostaminen on todella pitkä prosessi. Siinä menee todella kauan, että oikeasti todella tutustuu itseensä ja niihin syihin mitkä ovat johtaneet siihen että meistä kasvaa sellaisia keitä me olemme. Minä en olisi silloin aikanaan todellakaan uskonut, että minä olen tässä tilanteessa kuin minä olen nyt. Jos joku sanoisi sille vaikka kymmenen vuotta sitten olleelle minulle, että jonain päivänä sinä tulet katumaan sitä että sinä olet poistanut rintasi ja kohtusi ja sinä et voi enää saada lapsia, niin se olisi tuntunut ihan käsittämättömän absurdilta. Mutta se mitä minä olen nyt ymmärtänyt on, että ihminen muuttuu, mutta tällaiset kehoon kohdistuvat transhoidot vaikuttavat läpi elämän. Ja varsinkin nuoruudessa ihminen muuttuu aika paljonkin ja sellaiset asiat mitkä tuntuvat identiteetin kulmakiviltä niin ne voivat joskus muuttua.

Minulta kysytään aika usein, että kadunko minä sitä että lähdin transprosessiin ja vastaus siihen on kyllä ja ei. Minä kadun kyllä paljon, että minä olen läpikäynyt tällaisia leikkauksia, mutta samaan aikaan minä olen kiitollinen kaikesta siitä elämäkokemuksesta mitä olen saanut. Ja minä olen saanut elää todella laajaa ja monipuolista elämää erilaisissa rooleissa tässä meidän yhteiskunnassa.